

Kinderen, maar ook volwassenen zoals politici, onderwijskrachten en ouders, moeten leren hun mening te geven op basis van nadenken en het formuleren van argumenten

Zomaar wat roepen is niet voldoende.

Er is een vraag/kwestie

We denken na en iemand zegt wat hij vindt. Die mening wordt ondersteund door argumenten.

Ik vind.....omdat.....

Nu gaan we niet allemaal roepen wat wij vinden (Lagerhuis in Engeland) maar we proberen eerst goed te begrijpen wat de ander bedoelt. Dat kan eventueel door vragen te stellen met betrekking tot zijn/haar mening. "Ik hoor je zeggen dat..... dit snap ik niet helemaal, wil je dat nog wat duidelijker uitleggen"

Oké, ik begrijp nu wat je zegt en ik snap je argumenten, maar ik denk er toch anders over nl..... Ook deze andere mening gaat weer gepaard met argumenten, tegenargumenten.

Mooi is als men op basis van de argumenten van anderen zijn /haar mening durft aan te passen.

Ik dacht eerst....., maar nu ik jullie argumenten hoor verander ik mijn standpunt en ben ik met jullie eens"

Bijna letterlijk de zin die één van de kinderen in mijn les gebruikte!!

Soms word je het met elkaar eens (consensus), maar vaak ook niet en dat hoeft ook niet.

Als je elkaar begrijpt en de argumenten die meningen ondersteunen leert herkennen, zul je meer waardering en respect hebben voor de ander. In de schoolsituatie zal dat leiden tot meer acceptatie van elkaar en minder kans op escalatie van een conflict.

De oefening in de les was om de verschillende aspecten van zo'n gesprek in een bepaalde volgorde te leggen. Er zijn meer mogelijkheden maar je moet je gekozen volgorde goed kunnen uitleggen. Onbewust was de oefening tevens een leidraad van het onderlinge overleg in het groepje.

Een bijzonder leuke en geslaagde oefening.

Rob

